

Kapitel 3.

Den unga kvinnan stirrade ut genom fönstret på gatan nedanför och undrade om hon skulle överleva natten. Där nere flöt gatan förbi och fick henne att fundera på hur hennes liv blivit. Hon hade sökt till kursen som kläddesigner för att komma bort från sitt liv och börja på nytt, men snart märkt att det nya gömstället inte var bättre än något av de gamla.

Medan hon ritade upp mallen för en balklämning på datorns designprogram gick hennes tankar tillbaks till gångna dagar. Det hade varit en obetänksamhetens tid då hon följt sitt hjärta utan att bry sig om vad hjärnan sade. Allt hade varit spännande och nytt som följd av den ännu brinnande tonårstiden och nu i efterhand skulle hon få betala priset för sin dumhet. Hon hade fallit för ögonblickets frestelse och träffat människor som hon trodde skulle bli vänner för livet. Tillsammans hade pratat om allt, festat och låtit vardagens tristess försvinna till tonerna från hårdrock och dagens skvaller.

Sedan hade något hänt. Hon visste inte vad, bara att allt hon älskat för alltid försvunnit och istället för en fristad från verkligheten hade vännernas vänlighet bytts mot en mardröm.

Långsamt växte plagget fram på datorskärmen, men hon tittade inte på utan genom den. Tankarna hade sedan länge flytt rummets värme och befann sig ute på de kalla och våta gatorna där natten vrålande ut sitt ursinne mot de enfaldiga människor som försökte bemästra henne. Ondskan fanns där ute någonstans. Kvinnan kände den efter ryggraden och insåg att byggnaden inte var säkrare än någon annanstans. Vart hon än gömde sig hittade den henne, slukade hennes skräck som ett rovdjur följde sitt bytes doft och längtade efter att få döda henne.

Hon skakade på sig, drog ned persiennerna för fönstret och tog på sig sin kofta som hon hängt över stolen innan hon stängde av datorn och gick ut i korridoren. Så här mitt i natten gapade den tom, med några kvarglömda papper och blyertspennor som minne från dagens lektioner. Om det inte varit redovisning i morgon skulle även hon sedan länge varit borta, men nu hade vaktmästaren gått med på att ha larmet avslaget och ljuset tänt så att eleverna kunde jobba kvar så länge de ville. De flesta var ambitiösa, men fått nog vid niotiden och rusat hem precis innan gatorna blivit helt oframkomliga.

Lysrören kastade ett blekt och kallt ljus över trapphuset. Kvinnan gäspade och tänkte att hon behövde en kopp kaffe om hon skulle orka hålla sig vaken hela natten. Att sova var inget alternativ. Om hon slumrade till skulle hon sova så hårt att inte ens en jordbävning skulle kunna väcka henne. På tredje våning möttes hon av cafeterians igenbommade glasdörrar där hon ätit åtskilliga luncher och lyssnat till väninnornas skvaller. Ett sting av saknad nådde hennes hjärta medan hennes ekande steg ledde ned mot receptionen. Det som verkat så trivialt och tråkigt kändes nu som något livsviktigt och underbart. Då radion fortfarande fungerat hade den kunnat ersätta vännernas röster, men i takt med att stormen blivit värre hade sändningen försvunnit i ett ogenomträngligt brus som lät lika skrämmande som tystnaden.

Receptionen låg innanför ett par glasdörrar till höger på entréplanet. Kvinnan närmade sig försiktigt dem och tittade nedanför de fem trappstegen i marmor där golvet nu var helt översvämmat. Om ett par timmar skulle bottenplanet vara vattenfyllt om inte stormen ändrade riktning.

– Jag måste se mig om efter en termos, tänkte hon. – Om jag stannar här nere och somnar kommer jag drunkna eller i alla fall frysa ihjäl innan jag fattar att något är fel.

I borte änden av rummet stod en hylla med tidskrifter och bakom den gömde sig kaffeautomaten tillsammans med några skåp och en diskbänk, alltsammans pedantiskt skött av de båda receptionisterna som såg kundbemötande som ett honnörsord. Termosen utgjorde inget undantag. Då kvinnan öppnade skåpet stod den där tom och urdiskad med en svag arom av vad den en gång innehållit.

En minut senare då den var fylld med varmt och starkt espressokaffe skyndade hon uppför trapporna igen. Entréplanet var för upplyst och fullt med fönster. Om det varit dag kunde kanske en sådan miljö vara välkommen, men nu var det natt och morgonljusets strålar skulle inte komma än på flera timmar. Uppe på femte våning kurade hon ihop sig med ryggen mot elementet och smuttade på kaffet. Om en timme då hon vilat litet skulle hon utforska byggnaden bättre. Mellan skolan och firman mittemot fanns en mellanbyggnad som förenade de båda husen och bildade en viadukt ovanför vägen. Det betydde att det fanns en dörr som ledde till mellanbyggnaden någonstans. Att döma av höjden borde övergången finnas på samma våningsplan som henne själv, men om en dörr över huvud taget fanns måste den finnas i någon av de lektionssalar där hon aldrig varit.

Kvinnan gäspade och kämpade för att hålla ögonen öppna. Hon förbannade sig själv för att hon inte tagit med sig ett sexpack Pepsi eller energidryck, men de senaste dagarna hade varit lugna och det hade verkat som om ondskan för tillfället tappat spåret innan stormen börjat och allt förändrats. De var ett eller i alla fall beroende av varandra. Ovädret hade växt från en obetydlig höststorm så fort att något måste ligga bakom. Samtidigt hade känslan av skräck kommit och slagit klorna i henne. Den färdades med vinden och vattnet som svepte in genom staden och förvandlade gatorna till floden Styx som förde med sig människornas själar till dödsriket.

Medan sömnen vann över henne fortsatte drömmen om den mörka floden där vågorna slog upp mot de kala tegelväggarna och sträckte sig in genom sprickor och springor på jakt efter de människor som gömde sig därinnanför. Himlen ovanför var en tjock massa av mörker som inget ljus kunde tränga igenom trots att solen för länge sedan borde ha gått upp. (Lägg till något)

Sedan bröts drömmen av ett oväsen och hon vaknade upp. En av rutorna nere på entréplanet hade krossats och förde med sig nattens kyla upp genom våningsplanen. Hon ställde sig upp och lyssnade. Bara vindens rytande bröt tystnaden, men det gjorde henne inte bättre till mods. Någon hade brutit sig in, någon som ville henne illa.

I hennes frusna kropp började hjärtat slå allt snabbare. Vart fanns utgången? Det fanns ingen tid att leta. Hissen var på väg upp från entréplanet och vem eller vad som än fanns där inne skulle hitta henne om hon inte skyndade sig. Längst bort i korridoren fanns en ensam dörr som hon inte lagt märke till förut. Kvinnan rusade mot den, slet upp den på vid gavel och slog sedan igen den bakom sig. Till sin förvåning såg hon att hon befann sig i en smal korridor som vek av i ett L och ledde mot ett större rum. Instinktivt reglade hon dörren bakom sig och fortsatte framåt. Även om hon trott att dörren skulle leda till ett förråd kanske inte ondskan skulle göra samma misstag. Dess fotsteg ekade utanför, långsamma, sökande från rum till rum efter bytet som den visste fanns fångat någonstans innanför väggarna och inte kunde komma undan.

Det nya rummet visade sig vara ett klassrum med utsikt mot vägen nedanför. Ett trettiotal bänkar hade ställts i hästskoform framför en whiteboard där strecken efter tuschpennorna inte helt kunnat torkas bort. Då hon tog några steg närmare kunde hon känna de svaga resterna efter någon föredragshållares cologne som hängde kvar i luften och skvallrade om att någon varit här helt nyligen. Längre bort fanns en liten arbetshörna med fyra datorer och en laserskrivare som tyst surrade med strömmen påslagen. Mittemot fanns en hylla med pärmar och tidskrifter och på den bortre väggen hängde ett skynke med lappar formade till ett flödesschema.

Hon gick fram till skynket och kände på det. Väggen var hård mot hennes hand, men det kändes som om det en gång funnits en dörr där bakom. Mycket riktigt. Längre ned fanns mässingsringen för nyckelhålet och strax intill en ihålighet där handtaget en gång suttit. Hon slet bort skynket och kontrollerade låset. Dörren var gammal och hade inte använts på länge. Förmodligen hade den fått sitta kvar eftersom det var för dyrt att fylla igen utrymmet, men gjorts omöjlig att öppna. Låset var öppet, men någon hade målat igen listerna och fyllt igen sprickorna med plastiskt trä. Hon provade att sparka till dörren, men insåg att den satt för hårt för att den skulle kunna gå att rubba.

Paniken strömmade till igen. Istället för att hitta ett gömställe hade hon låst in sig själv. Bortifrån korridoren hördes långsamma fotsteg. Förföljaren hade alltså hittat dörren och brutit upp den. Det skulle inte dröja länge den sista barrikaden skulle ge vika och de stod öga mot öga. Hon vände sig om, torkade bort kallsvetten från pannan och kastade en blick omkring sig. Det fanns ingenstans att gömma sig, ventilationstrumman som ledde ned till en datoriserad klimatanläggning var igensvetsad och var för smal för att klättra in i. Alltså återstod fönstren. De hade dubbla glastrutor och såg ut att vara förstärkta, men hon var tvungen att försöka krossa dem och det fort.

I samma stund som hon grep tag i en av stolarna och svingade den mot fönstret hörde hon en röst från andra sidan dörren. Den var skarp, men innehöll ett kusligt lugn som påminde henne om de skräckfilmer där mördaren försökte locka offret från sitt gömställe.

– Försök inte fly din subba, sade den. – Det kommer. Stormen kommer och alla som står i vägen *skall dö!*

Innan skriket hann dö ut skakades dörren av en kraftig smäll. Ett knak hördes då något i väggen krossades och ramlade ned. Gångjärnen hade hållit den här gången, men de skulle inte klara att stå emot mycket längre.

Kvinnan svingade stolen mot rutan. Hennes armar skakade vid träffen och fick en smärta att skjuta genom dem och upp i axlarna, men hon måste fortsätta, måste ta sig ut. Nästa slag krossade den första sektionen, men lämnade nästa oberörd. Det här glaset var kraftigare och skulle ta emot betydligt mycket mer stryk. Då hennes nästa slag träffade rutan skakades dörren åter av ett anfall. Träet i den skrek av behandlingen och gav vika. En mörk hand stack ut genom springorna, greppade i luften och famlade efter dörrvredet.

Kvinnan hann inte tänka. Med ett tjut kastade hon sig igenom fönsterrutan och ned i det iskalla vattnet.

Kapitel 7.

Mördaren klev ut i trapphuset. Han kunde höra ljudet av hur de båda ungdomarna kämpade sig uppför trappstegen och log för sig själv. De skulle inte komma undan. Byggnaden var okänd för honom, men han hade sett vad behövde. Det fanns ingen väg ut och även om det gjort det skulle det inte vara till någon nytta.

Stormen hade staden i ett fast grepp precis som han hade blivit lovad skulle ske. Under de tre dagar då han oavbrutet jagat efter flickan hade han känt hur den ökade i styrka och höll på att skära av hans offers flyktvägar. Han hade tagit gott om tid på sig att studera hennes vanor. Normalt sett skulle han ha pratat med någon av flickans vänner, kanske till och med lärarna, men han visste att det inte skulle tjäna något till. Hans mästare hade talat om för honom att offret inte skulle vara så dåraktigt och han hade trott hennes ord. En skrämmande människa som förlorat allt förtroende för omvärlden skulle lita till sig själv och hoppas på att människornas likgiltighet skulle erbjuda ett fullgott skydd. De flesta av dem brydde sig inte om någon annan än sig själva och spelade den som ville vara osynlig rätt i händerna.

Det var nära att det skyddet hade fungerat. Då han sökt upp flickans lägenhet och hittat den tom hade han fruktat att hon faktiskt hade smitit undan och lämnat sitt nya liv bakom sig. Sedan hade han hittat en kvarglömd kalender och sett att någon hade skrivit ordet prov med stora bokstäver över morgondagens datum. Tillsammans med några designtidningar och telefonkatalogen hade han sedan lyckats spåra henne till textilhögskolan där han brutit sig in i gymmet mittemot och väntat.

Han hade inte behövt vänta länge. Vid niotiden hade de första eleverna börjat lämna skolan och skyndat iväg till parkeringsplatser och väntande bussar. Mördaren hade låtit dem gå sin väg. Han hade det offer han behövde och med färre personer kvar i byggnaden kunde han vara säker på att ingen skulle få för sig att spela hjälte och försöka rädda henne. När klockan passerade elva var det dags att börja röra på sig. Vattnet stod redan midjehögt inne i lokalen och nu när alla vägar var oframkomliga kunde han vara säker på att de som fanns kvar i byggnaden skulle stanna där de var.

Försiktigt hade han hoppat ned från skrivbordet där han hade suttit och börjat röra sig mot utgången. Kölden slöt sig omkring honom och frös blodet i ådrorna till is, men det spelade ingen roll. Om han ville kunde han snart bli varm igen. Med sammanbitna tänder slog han upp dörren och steg ut i ovädret. Regnet dränkte igenom hans tunna kläder redan innan han hade tagit det första steget och eftersom det inte längre spelade någon roll lade han sig ned och började simma över gatan och fram till entrén. Dörren var olåst, men med trycket från vattenmassorna på hans sida skulle den aldrig gå att öppna. Istället valde han det enklare alternativet och kastade en blick på sin armbåge. Glaset i dörren var av standardtyp och med den svarta munkjackan på sig som isolering borde han klara att krossa det utan att bryta något.

Två kraftiga slag hade räckt för att han skulle få som han ville och då han steg in i entrén kunde han nästan känna vart hans offer befann sig. Hennes rädsla fanns kvar i luften och var starkare än den dyraste parfym. Lukten lika mycket som hans andra sinnen sade åt honom att ta hissen upp till fjärde våning och börja söka igenom de olika salarna. Känslan att han var nära var så stark att hans händer darrade av spänning då han tänkte på vad han skulle göra med henne då de stod öga mot öga. Han hade lovat att komma tillbaks med hennes hjärta, men resten av kroppen kunde vanställas som han ville. Vem visste hur länge hon kunde skrika och plågas innan de sista gnistorna av liv slocknade i henne.

En våning ovanför honom kunde han höra hur en dörr slogs igen. Ekot fortplantade sig mellan hissachtets väggar och fick det att låta nära, men han trodde att det kom ett stycke bortifrån där korridoren vek av till ett annat större rum. Då dörrarna gled upp såg han sig omkring efter just ett sådant rum. Det borde ligga öster ut, men då han först tittade åt det hållet kunde han inte se något annat än en städskrubb. Sedan tog han ytterligare några steg och hittade en dörr mittemot ett nytt trapphus. Det såg ut som om den inte ledde någonstans, men mödarens instinkter sade honom att han hade kommit rätt. Med en kraftig knuff slog han in dörren. Adrenalinet i kroppen hade tagit ny fart efter att han svalt några tabletter i hissen och i det nya ruset som de gav honom verkade dess bastanta träfasad splittras inför hans omänskliga styrka.

Långt borta hördes ljudet av glas som krossades kvinnan höll på att försöka ta sig ut och ännu återstod en dörr att ta sig igenom. I ett försök att sinka henne hade han talat till henne. För ett

ögonblick hade det lyckats, men sedan, då han nästan nått fram hade ljudet tystnat och bara lämnat kvar vinandet från vinden.

Mördaren vaknade ur sina tankar och kom ihåg vart han nu befann sig. Hans steg hade nästan fört honom upp till det sista våningsplanet. Nu när han åter hade sitt offer inom synhåll skulle han inte behöva vänta längre. Den här gången skulle han inte misslyckas. Alla gömställen var redan funna och även om hans krafter hade börjat tryta så skulle de mer än väl räcka till det slut som måste vara det oundvikliga. En våning ovanför honom kunde han höra hur en dörr slog igen och hur några svaga röster sade något innan tystnaden sänkte sig igen. Han snabbade på sina steg och kom fram till dörren.

Låst! Den förbannade tingesten var låst! Återigen hade han varit så nära bara för att i nästa sekund bli straffat av ödet. I ett våldsamt raseriutbrott började han slå på dörren och för varje slag tänkte han på den förnedring och det oundvikliga straff han skulle drabbas av om dörren satte stopp för hans uppdrag. Dess tunga järnyta tog emot hans knytnävar och stoppade dess kraft utan att lämna ett märke efter sig och när benen från knogarna lyste igenom de blödande händerna lyckades mördaren att sansa sig.

Han satte sig ned i trappan och tänkte efter. Varför hade de flytt uppåt när det var så lätt att nå bottenplanet? Som svar på hans fråga slocknande ljuset med ett irriterat fräsande som bara kunde betyda att proppskåpet kortslutits. Mannen som hade hjälpt offret att fly hade vetat detta lika väl som att hissarna skulle bli obrukbara. Alltså måste han ha haft en plan med att bege sig dit han gått. Återigen försökte han se byggnadens struktur framför sig. Av vad han hade sett fanns det två ingångar till byggnaden; Den ena från lastbryggan där personalen förväntades gå in och där säljarna ibland kom ut med sina varuprover och den andra som utgjordes av entrén under viadukten. Av naturliga skäl fanns det även andra orsaker till att de flesta ur personalen valde lastbryggan. Hissen gick som högst upp till sjätte plan där den ovane besökaren sedan fick leta sig fram i en smal korridor med likadana dörrar innan han eller hon hittat till trapphuset som ledde upp till de sista våningsplanen. I en krissituation som den här skulle någon som var strandsatt bli tvungen att försöka ta sig till taket och sedan därifrån klättra ned till marken.

Mördaren log för sig själv. Nu visste han vad han var tvungen att göra. Långsamt började han gå nedför trapporna tillbaks till lagret. Efter att ha letat sig dit och sedan hållit sig gömd till dess att han slagit till hade han tagit tid på sig att utforska våningen. Längst bort fanns en liten verkstad där en reparatör eller vaktmästare hade sina verktyg prydligt ordnade intill en slipsten och en föråldrad svetsutrustning. På väggens långsida fanns en dörr in till ett mindre lager som varit låst, men där diverse lastpallar och en sliten lapp med en suddig text skvallrat om dess innehåll.

Det var hit som han först hade kommit. Med en av hissens utgångar på den här sidan hade han kunnat undgå att bli sedd av Alex då han kom tillbaks till Linn och hade därför haft tid på sig att utvärdera situationen. Nu när ingen utom den döde VD: ns lik fanns kvar på lagret kunde han i lugn och ro se närmare på det. De tegelröda väggarna och den korkbruna mattan med spår av inramningstejp gav lokalen en gammaldags känsla som förstärktes av de omoderna ventilationsrören och en sedan länge obrukbar stämpelklocka. På den motsatta sidan fanns kostymer och arbetskläder på rostfria stänger upphängda med kedjor från taket och emellan dessa rader hade någon ställt in pallar med ännu oöppnade lådor.

Mördaren rörde sig mot den bortre delen av rummet där några arbetsuniformer samsades med några nästintill otillkomliga pallar med merchandisekläder. Varorna brydde han sig inte om, men jämte pallarna fanns ett fönster med utsikt över viadukten nedanför. Rutan var dränkt av regndroppar men genom dess genomskinliga och böljande yta kunde han se viadukten på våningsplanet nedanför. Från gångbron mellan de båda byggnaderna där klassrummet fanns gapade en ruta tom mot gatan nedanför. Offret skulle bli tvunget att klättra nedför väggen och sedan försöka hiva sig in genom fönstret till våningsplanet nedanför. Det skulle bli ett svårt företag och mördaren kunde inte låta bli att känna en viss respekt för flickans beskyddare som valt en sådan svår väg att fly genom.

Han satte sig ned och väntade. Bara ett par minuter hade gått sedan han jagat de båda uppför trapporna. För att ta sig dit han var skulle de behöva ha en timme, kanske till och med mer på sig. För hans egen del gjorde det inget. Han kunde vänta så länge ovädet fortsatte. Ingen skulle våga trotsa vindarna och regnet ens om två människors liv hängde på det. Med litet tur skulle det också kunna börja åska igen. Värmen hade sjunkit rejält under det senaste dygnet, men luften hade inte blivit lättare

ännu som om det fortfarande fanns mer av den onaturligt förödande kraften som dolde sig i de mörka regnmolnen. Dess aldrig sinande last tömdes i staden som om det vore ett jättelikt badkar och snart skulle inte heller träden som höll jorden i stadens dalgång på plats kunna hålla emot vattenmassorna och bilda ett jättelikt jordskred. Överallt skulle människor undra över hur något sådant hända omedvetna att de med deras vardagliga nonchalans varit med att bilda alla tänkbara förutsättningar för stormens framfart.

För en vecka sedan hade han varit med vid det sista mötet innan han givit sig av. De andra hade önskat honom lycka till och lovat att de skulle göra vad de kunde för att säkra hans framgång. Nu medan mördaren väntade kände han deras närvaro i sina tankar. Deras viskningar färdades med vinden utanför och talade om att hans offer var på väg. De hade lämnat lagret där de suttit och tryckt och var nu på väg upp till taket.

- Låt dem komma, tänkte han. – Jag har allt en överraskning åt er. Vänta bara.